

Iz moderne srbske poezije

Vasko Popa (1922):

PODPIRANJE   Grelo je srce nekomu od nas
SONCA   Visoko sredi izgorelega neba

Krenilo je po sončni poti
Zaraščeni v plevel železni
In zašlo za sajasto obzorje

Zaman čakali smo da z mladim
Prinašavcem jabolka se vrne
Ali vsaj z dvanajst ognjenih vej

Na verigi težki vsak od nas
Nosi od takrat svoje srce
Privezano za neko zvesto rebro

VOLČJA DEŽELA   Skozi volčja rebra sinko
6.   Našo zaobljubljeno deželo vidim
Velikonočno jagnje po obliki

Volčje jo srce obseva
Sredi rujnega morjá

Ali že od zdavnaj je pogoltnjena
In ni več niti živa niti mrtva
Ali pa je šele zdaj pripravljena
Za drugo rojstvo

To odvisno je volčje lakote
In od zvezde ki nas vodi sinko
In prav od ničesar drugega

Miodrag Pavlović (1928):

BALKANSKI   Počasi pojdi skozi majhne cerkve
POTOPIS   in ne sprašuj za pot,
roko podaj v pozdrav lesenim soham svetih mož,
v kri in mleko potopljenih,

po stropih džamij opazuj
 drhtenje belih kač,
 po hišnih urah večnosti
 svoj čas si naravnaj,
 skloni pod polnočnim se zvonjenjem,
 težkim in prosojnim
 kakor da ti zvezde padajo na šlem,
 v gozdu orjaških rož
 posedi z mojstri,
 z nežnim dletom naj ti spremenijo lik.

Potem pa brž v planine!
 Do velikanskih čaš, nabreklih od ledu,
 do hladnih stolpov mègele.
 Potlej se ozri
 in navzdol poglej, na to noro dirkanje gozdov
 in zveri, srditejše od vetra,
 na obzorju pustem ljudstva ni
 ne vitkih zgradb,
 nihče ni semkaj še prispel,
 nič še ni bilo tu ustvarjeno,
 ne zbor glasov, ne reke!

Vse, kar si na Balkanu videl,
 bili so le prividi — ladje
 na odprtem, mrkem morju prazačetka.

JUTRANJI
 ZAPIS

Svita se.

Ne povem, kdo sem.
 (Šepetajoč: gramatik)
 grem po vodo.

Dolge nočne ure
 bral sem ob oljenki.

Vedro spuščam v rujno reko.
 Nad menoj stražar opreza,
 če pritihotapile se bodo vile.
 Pred vhodom v mesto veter je obstal
 s svežnjem poročil za danes.

Skoz odprto okno vidim,
 gospodar spi z rôko na ročaju meča.

Tudi telo mu je meč,
si rečem in oči povzdignem.

Zgoraj belo sije posteljnina,
bog na njej je spal.

Neka roka spušča se na mojo glavo.
Svita se.
Postlati moram posteljo.
Zelo se veselim.

Stevan Raičković (1928):

PESEM   V travah je neka misel, težka kot kamen,
TRAVE   kajti pravijo mi: »Tvoje pesmi ni treba.
Lêži med nami. In skleni rôke, kjerkoli, pod glavo.
In molči. Dolgo, doklêr ne pozabiš na govor.
In mirno glej hrib, zelo oddaljen in sinji,
ki globoko molči. In s hriba počasi vzdigni oči
v oblak, tako nemiren in bel, neustavljen na nebu.
In z oblaka spusti vase oči. In ustavljen sam v sebi,
lêži. In z očmi v sebi molči pod oblakom kraj hriba.
Zbegan od temè v sebi, poglej, in preprosto razumi
(preprosto, kot nas veter slučajno zaniha):
ni oblaka nad hribom. Hrib molči sam, malo črn od zahoda.«
V visoki travi ležim in nedoločno razmišljam.
Mravlja na mojem kolenu kakor človek na hribu.
Mravlja, nemirna, stoji. Molčim. In to je moja pesem.
V travi ležim, čisto zamišljen. Trave šumijo težko kot kamen.

SOPEK   Nagelj, ki sramežljivo rdi,
sladke liste spomina sklanja,
od belega bezga me vid boli,
ob španskem rôka sanja,

da so prsti postali cvet
pa žalostno in veselo dehtijo
ob roži, ki je povezala svet
in kri in skrivnost in ustno, ki pije

z drugih ustnic smeh in smrt.
O najlepše se lipa smeje
v samem zraku kakor gost vrt.